

Noemov koráb...

Naša zem na ktorej sme sa narodili, chodíme po nej a prežívame náš život, ukrýva v sebe veľa tajomstiev a veľa skúseností. Všetci zodpovední za ňu i za život na nej. Adamovi, Eve a nám ich potomkom dal Boh zem pre radosť, osoh ale i na starosť a zodpovednosť. Zem i život na nej. Niest' zodpovednosť je ťažká vec a radi by sme sa tomu vyhli. Neraz si myslíme, že nemáme vplyv na to, čo sa robí okolo nás alebo všeobecne nemôžeme ovplyvniť to, ako ľudia žijú na zemi. A predsa i jeden spravodlivý človek môže urobiť veľa pre všetkých. Tak nás učia dejiny a príbeh o Noemovi.

Keď načrieme do dejín nájdeme tam udalosť, ktorá sa dotkla všetkých ľudí: potopa sveta. Prišla na svet, lebo ľudia sa stali iba telom, stratili ducha a prestali žiť dôstojne ako ľudia stvorení na Boží obraz. Svojím správaním sa stali horšími od zvierat. Sväté Písmo smutne konštatuje: „Zem však bola skazená pred Bohom, zem bola plná neresť. I videl Boh, že zem je veľmi skazená, lebo všetko ľudstvo blúdilo na svojej ceste. Tu povedal Boh Noemovi: „Predo mnou nastal koniec všetkému, čo má telo, lebo zem je preplnená ich nepravosťou a ja ich zničím aj so zemou.“ (Gn 6, 11-13) Ľudia, ktorí dostali zem pre život i pre radosť, ale zároveň aj na starosť, začali zneužívať svoju slobodu a robili, čo sa im zachcelo bez pomyslenia na následky. Hovoríme, že boli nezodpovední.

Nezodpovednosť znamená v prvej chvíli, prestať si uvedomovať kto som a čo robím, alebo čo spôsobujem svojím konaním. Byť nezodpovední je zabudnúť na povinnosti a poriadok a nechať sa unášať ľahkovážnosťou, telom či vášňou... Niečím príjemným a chutným... Byť nezodpovedný znamená ale aj utekať od ťažkostí a vyhýbať sa problémom. Vieme aké ťažké a nepríjemné dôsledky môže mať len malá chvíľka nezodpovednosti. Poznáme to zo skúseností v rodine, alebo v kolektíve, keď čo i len jeden z nás, ktorý nesie zodpovednosť nerieši problémy alebo konflikty, keď má plný stôl nevybavených záležitostí a nedokončených prác... Ako veľmi tým trpia všetci. Pre jeho nezodpovednosť aj oni majú problémy a ťažkosti. A pravda je aj to, že nezodpovednosť je veľmi nákazlivá. Veľmi radi máme voľnosť a neviazanosť. Stále častejšie sú chvíle odviazanosti na zábavách a oslavách. Chvíle, keď si človek chce dopriať radosť a pôžitok z odpútania sa od starostí a zodpovednosti. Stáva sa módou a veľmi škaredým zvykom opit' sa, alebo si s niekým povyraziť. Je niečo celkom bežné o čom sa ľudia nehanbia hovoriť a vzbudzuje to dojem normálnosti. Vidíme ako ľahko sa aj my môžeme nakaziť nezodpovednosťou, lebo veď to robia aj druhí, alebo všetci.

Tak to bolo aj za čias Noema. Ľudia sa nakazili nezodpovednosťou, nemiernosťou a bezduchou telesnosťou. Aké šťastie, že tu bol Noe. „Toto je Noemova história: Noe bol najspravodlivejší a najbezúhonnejší muž medzi svojimi súčasníkmi. Noe viedol bohumilý život.“ – tak opisuje tohto muža kniha Genezis. Jemu Boh povedal, že príde potopa a žiadal ho, aby zhotovil koráb uprostred súše a zhromaždil zvieratá po páre alebo po viacerých pároch, podľa druhu i jedlo pre seba a rodinu, ako aj pre zvieratá. „A Noe urobil všetko tak, ako mu prikázal urobiť Boh.“ – hovorí o ňom Písmo. Práca mu trvala sto dvadsať rokov. Sto dvadsať rokov vernej poslušnosti Bohu, roky a roky tvrdej práce údermi primitívnych kamenných nástrojov na tvrdé drevo, stodvadsať rokov posmechu a presviedčania, pohoršovania nad ním i pohľadania... Stodvadsať rokov poctivej a zodpovednej práce a námahy uprostred pohodlných a nezodpovedných ľudí. Potom mu povedal Boh: „Vojdi s celou rodinou a zvieratami do korába.“ A Noe opäť urobil ako mu povedal Pán. I nastala na zemi potopa. 40 dní a 40 nocí pršalo. Voda všetko zaliala a prevyšovala o 7 metrov aj najvyššie vrchy. Zahynulo vtáctvo, dobytok, zver, plazy a všetci ľudia. Na hladine plával iba koráb s Noemom, jeho rodinou a zvieratami, čo boli v korábe. Nezodpovednosť mnohých priviedla potopu na svet a zodpovednosť jedného Noema, jeho vernosť, poslušnosť a vytrvalosť v diele, ktoré mu zveril Boh priniesla záchranu sveta a dala základ novému ľudstvu.

Každý z nás sme zodpovední za život na zemi i za to, ako tu na zemi žijeme a s darom zeme nakladáme. Každý na svojom mieste. Tejto zodpovednosti sa nemôžeme vzdať ani zrieknuť. Ona je našou ťarchou, ale aj záchranou. Len tam, kde sa žije zodpovedne pred Bohom a pred ľuďmi, iba tam je pokoj a základ nového ľudstva. Novej kultúry života, radosti i pokoja.

Alica Buzalková

Očista

*Olúpem zo seba všetky
falošné tóny.*

Kúsok po kúsku.

*A nechám zaznieť - jediný.
Ten pravý.*

*Nech rozvibruje každú moju
bunku,
opretú o žobrácku palicu.*

*Olúpem zo seba všetky
falošné tóny.*

Kúsok po kúsku.

*Nožikom poznania.
Tak oko sa lúpe cibuľa.*

*Každý rez do živého zabolí
plačom.*

Diabol vie „preskočiť na druhú nohu“

Čert nikdy nespí — zvykne sa hovorovať. A je to pravda. Ľudia chcú tým prísloviám povedať, že v ničom si nemôžeme byť celkom istí, lebo diabol nám všeličo môže prekaziť. Tak v osobnom, ako aj v spoločenskom živote. Vo svojej taktike vie „preskočiť na druhú nohu“. Je ako bývalá Štátna bezpečnosť keď pri vypočúvaní boli vždy dvaja. Jeden sa tváril zúrivo — a taký aj bol, išiel vás zahlušiť — a druhý bol zasa veľmi milý. Jednoduchá, ale účinná taktika na človeka. Jeden vás „zostresuje“ a druhý, ak sa opierate iba o vlastné sily, vás dostane tam, kde chce. Evanjelium Piatej cezročnej nedele nám ukazuje, že je to diabolov štýl. Minulú nedelu sme videli diabla, ako ostro vystúpil v synagóge na Ježiša, no nepochodil. Musel mlčať a odísť. Ale on sa vrátil. Vždy sa vracia. V dnešnom evanjeliu chce umlčať nášho Pána iným spôsobom: Počuli sme, ako Pán Ježiš uzdravil Petrovu svokru a potom mnohých ďalších, ktorých mu prinášali. Skoro na úsvite sa utiahol na osamelé miesto a tam sa modlil. Tu ho našli jeho učeníci, aby mu radostne oznámili: „*Všetci ťa hľadajú.*“ Koľko by sme my kňazi dali za takúto snahu. Ako by sme sa tešili, keby ľudia mali záujem o Ježiša Krista, keby o ňom chceli počuť a priamo od nás! Ako by sme sa rozbehli k hladným zástupom a ohlasovali ho! A ako veľmi by sme sa pomýlili... Pán Ježiš reaguje úplne pokojne: „*Podme inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na, to som prišiel*“ (Mk 1, 38).

Ak chcel diabol umlčať Ježiša v synagóge ostrým vystúpením proti nemu, tu „preskočil na druhú nohu“. Nechcel ho spútať a umlčať ostrosťou, ale jemnosťou: Nechod ďalej. Pozri sa, koľkí čakajú na tvoje slovo. Tu sa o teba zaujímajú, tu máš motiváciu, tu máš ľudí už získaných. Pán Ježiš ho prehliadol a tým učí aj nás prehliadať takéto situácie. Je veľmi nebezpečné, ak nás diabol deptá neúspechmi. Oveľa nebezpečnejšie však je, ak nás chytá na úspechy, ak nás zväzuje vidinou vlastnej schopnosti, úspešnosti, nenahraditeľnosti: Iba ty to dokážeš, iba ty jediný si tu potrebný, čo si tí ľudia bez teba počnú... Dobré sa to počúva, ale o to nebezpečnejšie sú tieto Iži. Uveriť im znamená podľahnúť diablove. Ťažko je žiť v beznádeji a zúfalstve, ako to počujeme o Jóbovi v prvom čítaní: *Či nieje vojnou život človeka na zemi a jeho dni dňami nádenníka?* (Jób 7, 1). Ale ťažko je žiť aj v prílišnej eufórii. Riešením je príklad sv. Pavla v druhom čítaní, ktorý spokojne vyhlasuje: „*Lebo hoci som slobodný voči všetkým, stal som sa sluhom všetkých... Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých*“ (1 Kor 9, 19-22).

Tak pozor na diabla, keď zúri proti nám, ale pozor na neho, aj keď „preskočí na druhú nohu“. Dovtedy budeme od neho oslobodení, dokiaľ budeme „Božími otrokmi“, kým nám bude jasné, „prečo sme prišli...“

Marán Bublincec

Jediný kľúč

Láska je jediný kľúč, ktorý otvára brány raja. Kúsok raja je v každom úsmeve, v každom dobrom slove, v každom láskyplnom prejave. Kúsok raja je v každom srdci, ktoré je ako prístav, v každom dome, ktorý sa vínom a chlebom, trochou ľudského tepla a piesňou pri západe slnka premieňa na domov. Kúsok raja je v každej oáze, kde kvitne láska a kde sú ľudia opäť „ľudmi“, bratmi a sestrami, jednou veľkou rodinou. Si zodpovedný za lásku. Ak nežiješ v láske, nemôžeš obviňovať Boha za nešťastia vo svete. Boh vložil svoju lásku do tvojich rúk ako kľúč od dverí, vedúcich do raja. Niektorí ľudia majú zlaté srdce. Zo všetkého, čo robia, vyžaruje srdečnosť. Iní zasa svojmu srdcu nedôverujú a nikdy nerobia to, čo im hovorí. Je to škoda!

Nie je snád' srdce tou malou škárou na našej planéte, skrze ktorú vstupuje na svet láska?

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 5. týždni cezročného obdobia

7.II. utorok

18.00 za pokoj duše

8.II. streda

18.00 + Ferdinand Granec, manž. a syn Anton

10.II. piatok

18.00 + Bohumil Kráľovič

11.II. sobota - 14 svetový deň chorých

18.00 + Rudolf Kosnáč a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

12.II. 6. nedeľa v cezročnom období

8.00 Pod'akovanie Božskému Srdcu za dožitie 75 rokov
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

6.II. pondelok sv.Pavol Miki a spol., mučeníci

7.II. utorok sv.Maxim, bl.Pius IX., pápež

8.II. streda sv.Hieronym Emiliani, sv.Jozefína Bakhita, panna

9.II. štvrtok sv.Apolónia,

10.II. piatok sv.Školastika, panna mučenica

11.II. sobota Preblahoslavená Panna Mária Lurdská

Pán nás miluje viac, ako sme my schopní milovať sami seba.

Sv. Silván z Athosu

Znášať sám seba

Ako často sa človek hnevá sám na seba alebo si zúfa pre svoje slabosti a neúspechy! Väčšinou potom premieta svoje negatívne pocity zo seba aj na Boha a je náchylný veriť, že je to Boh, kto je teraz namrzený, kto sa na neho hnevá -alebo to s ním už úplne vzdal, lebo si s takým „prípacom“ jednoducho nevie rady.

Tieto myšlienky sú absurdné práve preto, že Pán nás miluje viac, ako sme my schopní milovať sami seba. Kto sa takýmto myšlienkam nevzoprie, postupne si môže sám vypestovať úplné „zatmenie slnka“, totiž zatmenie Božej lásky. Nie však, že by Boh od neho odvrátil svoju milosrdnú tvár, ale človek sa vnútorne odvráti. A namiesto pokorného priznania svojej slabosti a obnovenia detskej dôvery v Pánovu bezpodmienečnú lásku sa začne umárať výčtkami, nadávať si, alebo nad sebou dokonca lámať palicu, a tým sa prepadať do malomyselnosti a beznádeje.

Vedieť znášať a prijímať sám seba je jedno z najťažších umení a bez neho nie je možné sa naučiť znášať ani prijímať druhých ľudí. Znášať seba však možno len pod milujúcim pohľadom Otca, iba preto, že on nás znáša a prijíma za všetkých okolností: „Nech i vrchy odstúpia a kopce nech sa otrasú: moja milosť neodstúpi od teba, zmluva môjho mieru sa neotrasie, hovorí Pán, tvoj zľutovník.“ (Iz 54,10)

Dobré je, keď si zvykneme denne vkladať svoje pocity zo seba a zo svojho konania do Božieho srdca, od drobných mrzutostí až po veľké sklamanie, a nechávať na seba dopadať jeho láskyplný, uzdravujúci pohľad. Nebeský Otec je totiž, našťastie, úplne iný, ako sme my. „Keby to bolo možné, nechal by som vás vystúpiť na vysokú horu, aby ste z výšky vrcholu uzreli miernu a milosrdnú Pánovu tvár, a aby sa tak vaše srdcia zaradovali,“ napísal svätý Silván, nešťastný z toho, ako málo Pána poznáme, ako ľahko mu podsúvame svoje ľudské zmýšľanie.

Kateřina Lachmanová, "O milosrdenstve"

Postupne sme sa spoločne zamýšľali a budeme sa zamýšľať nad centrálnym posolstvom našej viery. Chceme viac spoznávať Krista, aby sme si ho mohli viac zamilovať. V tomto príspevku chceme bližšie objasniť pôvod a význam jeho mena, ktoré v sebe zahŕňa jeho skutočné životné poslanie.

Až skúsenosť Veľkej noci otvorila učeníkom prístup k plnšiemu pochopeniu tajomstva Ježišovej osobnosti. Hoci prežili s ním veľa chvíľ, videli ho konať množstvo zázrakov, počuli jeho slová, preniknúť do hĺbky Ježišovej lásky a odovzdanosti im pomáha práve tajomstvo kríža a zmŕtvychvstania. Prvá kresťanská komunita pochopila mnoho až vo svetle Kristovho kríža spätou reflexiou.

Viera Cirkvi následne rastie čo do obsahu, a v Ukrižovanom a Zmŕtvychvstalom rozpoznáva Krista, Pána, Božieho Syna, Slovo, ktoré sa stalo telom, pravého Boha a pravého človeka. V ňom nám Otec dáva seba samého, aby nás priviedol k sebe. Zostupuje do našej biedy, aby nás povýšil do svojej slávy. Ježišovo božstvo ukazuje na mieru neslýchanej Božej lásky k nám všetkým, no predovšetkým k hriešnikom, k tým, ktorí sú bez lásky, pochopenia, odsunutí na okraj ľudskej spoločnosti a k všetkým strateným. Tu sa skrýva prameň nikdy nevyhasínajúcej nádeje a zdroj každej ľudskej činnosti.

Meno Ježiš v hebrejčine znamená Boh spasí. Toto meno vyjadruje jeho totožnosť i poslanie. Nie je to bežné ľudské meno. Takto zvestuje Boh prostredníctvom anjela, že je skutočným Otcom, lebo ten dával v Izraeli meno svojmu dieťaťu.

Rozličné názory na Ježišovu identitu rozdeľovali jeho súčasníkov na viac táborov a pokračovali v rozdeľovaní ľudí každej epochy, a rozdeľujú ich až dodnes. V súčasnosti väčšina nášho národa verí, že Ježiš je Boží Syn, ktorý sa stal človekom. Nechýbajú však ani takí, čo považujú Ježiša iba za veľkú osobnosť, za proroka, ba dokonca za jednu z mnohých postáv z mytológie.

Aké názory o Ježišovi mali prvé kresťanské komunity? Aká je autentická viera Cirkvi? Môžeme spoločne hľadať tak, že stručne prejdeme základné tituly pripisované Ježišovi. Začneme tým, čím sa stal, teda jeho druhým menom: Kristus, Mesiáš.

V dávnych časoch sa titulom „mesiáš“ označovali králi Izraela, pretože boli pomazaní olejom a od Boha prijali poslanie vládnuť v jeho mene. Typickým

príkladom je kráľ Dávid. Jeho potomkovi podľa prisľúbení zverí Boh vládu nad celým Izraelom navždy. V čase kríz a národných pohrôm proroci ohlasovali obnovu kráľovstva prostredníctvom ideálneho kráľa - mesiáša, ktorý bude pochádzať z Dávidovho rodu. Ľud sa udržoval v tejto nádeji i prostredníctvom modlitby žalmov.

Veľmi živé bolo toto očakávanie práve v Ježišových časoch. Niektorí sa sami vyhlasovali za osloboditeľov a postavili sa na čelo bojovej skupiny, chceli tak zachrániť národ od nadvlády Ríma a od Herodesovej tyranie. Ich úspech bol nevelký, no ľud stále úzkostlivejšie očakával príchod Mesiáša. Práve preto Ježiš mlčal o svojej skutočnej identite, aby ho nepochopili nesprávne.

Prví veriaci v palestínskom prostredí vyznávali, že Ježiš je Kristus, oslávený Mesiáš, pomazaný Duchom Svätým, a sedí po Otcovej pravici na kráľovskom tróne. Toto oslovenie, ktoré počas jeho života mohlo viac poukázať na panovanie v čisto politickom zmysle, teraz je oslobodené od každej dvojznačnosti. Božie kráľovstvo nie je odtiaľto, zahŕňa v sebe všetky národy a ich dejiny, no ide poza časovú os.

Vyznanie viery: Ježiš je Kristus sa postupne stáva jeho vlastným menom: Ježiš Kristus. Akoby sa takto chcelo vyjadriť, že celá jeho ľudská existencia sa stotožňuje s jeho poslaním Spasiteľa, a v Sýrskej Antiochii veriaci po prvý raz dostávajú označenie kresťania (Sk 11, 26). Odtiaľ sa toto pomenovanie rozšírilo po celom svete, pretože ukazuje na vzťah ku Kristovi, na účasť na jeho živote a poslaní a aj účasť na pomazaní Duchom Svätým.

Martin Jarábek, Blumentál

Pochopenie

Koľko nedorozumení a strát už spôsobilo nepochopenie najhlbšej podstaty vecí.

Materstvo chápané ako hra, dospievanie ponímané ako dôvod na nezodpovednosť, služba druhým pochopená ako panovačnosť, manželstvo prijaté ako dočasnosť, sloboda chápaná ako svojvôľa...

Je nevyhnutné rozumieť jadrú, zmyslu a podstate všetkých hodnôt.

Inými slovami...

*Nesmieme chápať
kazateľnicu ako karhateľnicu,
spovednicu ako trestnicu
a Eucharistiú ako pokrm za odmenu.
Kazateľnica je výzvou,
spovednica uschnutím,
Eucharistia posilou.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

bl. Alžbeta Canoriová Morová
5.február

Narodila sa vo vznešenej rodine neďaleko rímskeho Kolosea, symbolu martýria prvých kresťanov. Sama sa

neskôr stala mučeníčkou. Hoci pre Krista nepreliala krv, obetovala život v nevydarenom manželstve za spásu svojho muža.

Alžbeta Canoriová sa narodila 21. novembra 1774. Jej zbožní rodičia priviedli na svet dvanásť detí, no len polovica z nich sa dožila dospelosti. Zlé spoločenské podmienky priviedli rodinu do ťažkostí, a tak Alžbeta spolu so svojou sestrou Benedettou žila najskôr u strýka a neskôr v kláštore sestier augustiniánok. Tu dostali obe dobré základy výchovy. Alžbeta sa už v tom čase vyznačovala brilantnou inteligenciou, ale aj skromnosťou, hlbokým duchovným životom, pokorou a poslušnosťou. Istý duchovný navrhoval, aby sestry vstúpili do rehole, no Alžbeta necítila povolanie k zasvätenému životu v kláštore. Po zrelom rozhodnutí uzavrela 10. januára 1796 manželstvo s Krištofom Morom. Hoci tento mladý muž sa javil ako zbožný a inteligentný mladík, čoskoro vyšla na povrch jeho psychická labilita. Bol žiarlivý na svoju manželku, sledoval každý jej krok a bránil jej stretávať sa s príbuznými. Jeho nedôvera postupne prerástla do nenávisť. V prvých piatich rokoch sa z manželského zväzku narodili štyri deti, z ktorých však prežili iba dve dcéry — Marianna a Lucina. V tom čase Krištofa zlákala žena nízkych mravov a svoju rodinu postupne oberal nielen o priazeň, ale aj o peniaze. Alžbeta s dvoma deťmi napokon skončila na dľažbe. Aby zachránila dobré meno manžela, predala všetky šperky a dokonca aj svadobné šaty a splácala jeho dlžoby. Duchovný otec jej radil, aby muža opustila, no ona cítila, že Boh jej ho zveril a dal jej zodpovednosť za jeho spásu. V hlbokom duchovnom spojení s Vykupiteľom, v modlitbe a pokore každý deň po dvadsaťsedem rokov znovu odpúšťala svojmu manželovi aj jeho príbuzným, ktorí ju obviňovali z rozvratu manželstva. Pod duchovným vedením otca Ferdinanda z rehole trinitárov prežívala všetky strasti života vo svetle trinitárskej spirituality. Roku 1807 vstúpila do tretieho rádu rehole a prijala meno Giovanna Felice od Najsvätejšej Trojice na počesť svätých zakladateľov Jána z Mathy a Feliceho de Valois. Medzi trinitárkami spoznala aj bl. Annu Máriu Taigiovú, tiež manželku a matku, s ktorou ju spojilo silné priateľské puto. Alžbeta objavila svoje pravé povolanie v Cirkvi — byť darom z lásky ku Kristovi. Trojediný Boh, prameň lásky k blížnemu, ju naplňal láskou k deťom, ale aj k manželovi a jeho družke. Všetko utrpenie obetovala za dobro Cirkvi a pápeža. Alžbeta Canoriová Morová zomrela 5. februára 1825. Krištof sa po jej smrti obrátil a ľutoval svoje pochybenia. Roku 1834 vstúpil k františkánom a neskôr dokonca prijal kňazskú vysviacku. Zomrel ako 73-ročný v chýre svätosti. Alžbeta Canoriová Morová bola blahorečená 24. apríla v Medzinárodnom roku rodiny 1994.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

5.II.2006

12345678901234567890123456789012345667890